

Список використаних джерел:

1. Лактіонова О. Є. Фінансовий аутсорсинг в управлінні корпоративними фінансами, переваги та недоліки // Російське підприємництво. - 2014. - Том 15. - № 23. - С. 12-23.
2. Зозульов О. Аутсорсинг як інструмент підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах глобалізації / О. Зозульов, О. Микало // Економіка України. – 2017. – 8(573). – С. 16–25
3. The National Association of Software and Services Companies (NASSCOM) (India). IT-BPO Sector in India: Strategic Review 2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nasscom.in/-Nasscom/templates/-NormalPage.aspx?id=58662>
4. Омельченко, Л. С. Тенденції розвитку фінансового аутсорсингу в країнах ЄС / Л. С. Омельченко, О. Ю. Лактіонова // Корпоративні фінанси : проблеми та перспективи інноваційного розвитку : II Міжнар. науково-практ. конф. (Київ, 12 жовтня 2018 р.) : зб. матеріалів. – Київ, 2018. – С. 76–79. – Бібліогр.: с. 78–79

УДК 332.1.004

Удочкін М.В.,

«ФЕтаУ», III курс,

Науковий керівник - Красножон С. В.,

к.е.н., доцент кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Інструменти підвищення інвестиційної спроможності регіонів України

Соціально-економічна криза 2014 року призвела до погіршення становища із залученням інвестицій з-за кордону та здійснення внутрішніх капіталовкладень. Як непривабливість інвестиційного клімату, так і нестача коштів для капіталовкладень спричинили різке погіршення показників інвестиційної діяльності в цілому по Україні та по її окремих регіонах. Такі

тенденції розпочалися ще у 2013 р. і продовжилися у 2014 р. Пошук регіонами нових ринків збуту товарів і послуг, зумовлений зміною господарських зв'язків, а також необхідність накопичення ресурсів для потреб розвитку спричинюють посилення уваги до питань зміцнення інвестиційної спроможності регіонів. Це передбачає пошук ресурсів на місцях, їх акумулювання, примноження та нарощування і ефективне використання, і, відповідно, вимагає розробки комплексу заходів щодо підвищення інвестиційної спроможності регіонів.

Розробка інвестиційної політики традиційно залишається прерогативою органів влади центрального рівня. Низка нормативно-правових документів, які унормовують здійснення інвестиційної діяльності в країні, зокрема Закон України «Про інвестиційну діяльність»[1] та Указ Президента України «Про заходи щодо вдосконалення інвестиційної діяльності в Україні»[2], стосуються загальнодержавного рівня. Натомість, інвестиційна політика регіонального рівня не стала конструктивним елементом системи регулювання інвестиційної діяльності. Вагому роль у регулюванні інвестиційної діяльності саме на регіональному рівні та у формуванні системи інвестування в регіонах і задоволенні очікувань інвесторів відіграють рейтинги інвестиційної привабливості регіонів, інвестиційні паспорти регіонів, інвестиційні атласи по регіонах, що формуються Державним агентством з інвестицій та управління національними проектами України. Місцеві ради здійснюють/впливають на інвестиційну діяльність на власний розсуд у рамках чинного законодавства. Статті лише окремих законодавчих актів – Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації» – мають відношення саме до місцевого рівня, створюючи місцевій владі рамки для дій і простір для маневрування у питаннях залучення інвесторів та реалізації великих інвестиційних проектів. Також, місцева влада може впливати на інвестиційну діяльність на підпорядкованій їй території засобами пропагандистського впливу, до яких можна віднести розроблення інвестиційних паспортів регіонів. На сьогодні вже кожна ОДА розмістила на своїй інтернет-сторінці інвестиційний паспорт області, окремі ОДА розмістили також інвестиційні паспорти районів та

міст. Проте загальне враження від здійснення регулювання інвестиційної діяльності на рівні регіонів складається як про розрізнену і неупорядковану систему. І головне, засоби та інструменти регулювання інвестиційної діяльності на рівні регіонів та окремих громад не імplementовані до базових нормативно-правових документів регіонального розвитку, у першу чергу – до середньострокових стратегій регіонального розвитку. Тим самим «інвестиційна стратегія» регіону перетворюється на набір хаотичних неперіодичних дій щодо приваблення інвесторів до реалізації окремих інвестиційних проектів або недопущення припинення діючих проектів, не має стратегічного спрямування і не сприяє розкриттю внутрішнього потенціалу регіону [3].

Інституційним інструментом розкриття внутрішнього потенціалу регіону є регіональні стратегії. У чинних стратегіях регіонального розвитку відсутні системний і всебічний аналіз внутрішнього потенціалу регіону та визначення способів його використання. У регіональних стратегіях присутній аналіз окремих галузей та сфер діяльності, які становлять господарську основу для даного регіону, проте він не має стратегічної спрямованості як загалом, так і в контексті підвищення інвестиційної привабливості регіонів зокрема. З тексту стратегії інвестору важко дійти висновків про можливість здійснення капіталовкладень. Відповідно, проведений у такий спосіб аналіз стану розвитку окремих галузей та сфер діяльності не сприяє розкриттю внутрішнього потенціалу регіону.

Отже, створення регіональних парків як новітній інструмент для інвестування – це територія, сформована для збереження довкілля, на яких діють преференційні режими для інвесторів – знижені ставки податку на прибуток при реалізації інвестиційних проектів та податку на нерухомість, яка залучається у проект; такі парки успішно діють в окремих країнах Європи, у США, Канаді, Новій Зеландії та ін. Промислові округи – частина території регіону, призначена для розміщення та функціонування різних виробництв та супутніх їм сервісів, сформована за єдиним проектом планування з необхідною інфраструктурою; інвесторам надаються гарантії незмінності умов інвестування, можливість

безкоштовного користування існуючою інфраструктурою та здійснюється побудова частини необхідної виробничої інфраструктури за рахунок державного бюджету.

Список використаних джерел:

1. Про інвестиційну діяльність. Закон України N 1560-XII від 18 вересня 1991 року (в редакції від 09 листопада 2013 року на підставі документу 639-19)
2. Про заходи щодо вдосконалення інвестиційної діяльності в Україні. Указ Президента України N 912/2009 від 10 листопада 2009 року
3. Атлас інвестиційної привабливості України та інвестиційні паспорти [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://www.ukrproject.gov.ua/page/atlas-investitsiinoi-privablivosti-ukraini-ta-investitsiini-pasporti>

УДК 336.6

Шергіна Л.А.,

к.е.н., доцент кафедри

бізнес-економіки та підприємництва

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Нотевський Є.В.,

студент, голова студентської

академічної ради факультету економіки та управління

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Роль соціального підприємництва в інвестиційно-інноваційному розвитку України

Повільне зростання та збільшення нерівності, поляризація доходів і можливостей характерні для багатьох країн світу, як і їх регіонів навіть для країн з розвиненою економікою. Сьогодні добробут людини є центральним положенням регіональної, національної та міжнародної економічної політики